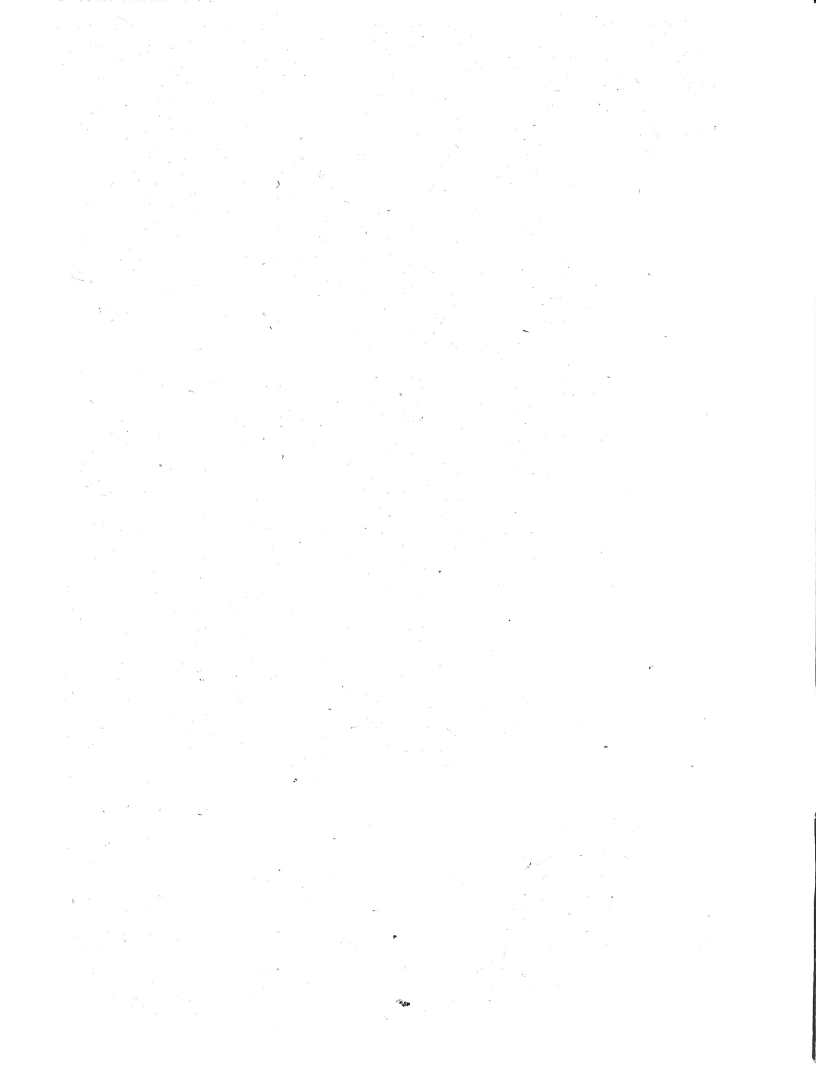

HET
KNIPMES

Het knipmes.

Op de dorpsschool noemden ze hem Bedelaarsjongen. De wagen waarin hij woonde met zijn broodmagere moeder stond op een schraal landje aan de rand van het bos, oud en scheef en verveloos.

Ze hadden gezien hoe hij 's avonds, zittend op het trapje voor de deur, hielp met het maken van heiboenders, die zijn moeder langs de huizen verkocht. Tien cent, vijftien cent, vroeg ze daarvoor en zo werd hun schrale brood eerlijk verdiend, dus was die naam Bedelaarsjongen helemaal niet goed.

Nu ja, als een vriendelijk mens eens wat verder keek dan de dikste borstel voor het minste geld, naar de smalle handen en de dunne mantel, kwam er in de hengsel-

mand wel eens een druk verstellde borstrok of een half versleten jongensbroek terecht. Maar zoals dat gaat in een dorp: iedereen weet daar het naadje van een ander zijn kous en zo ontdekten ze op de dorpschool, dat uit de broek van Willem Lens een paar andere benen staken. De spillebenen van den nieuweling! Ze staken hun hoofden bij elkaar en zo kwamen ze toen aan die naam.

't Was in het voorjaar, dat hij voor het eerst op school was gekomen en toen 't al bijna Kerstvacantie was, had hij nog geen enkele vriend.

Dat lag niet alleen aan hem zelf, al deed hij wat schuw en praatte hij weinig, dat kwam, doordat hij zo arm was en door die naam. Want wie gaat er om met zo'n bedelaarsjongen?

Maar als hij 's middags overbleef en helemaal alleen zijn kleine pakje boterhammen zat op te peuzelen, bracht Jetje van den Meester hem wel een beker melk. Voorzichtig maakte ze dan een praatje en keek toe hoe hij dierenfiguurtjes sneed met een oud mes in een stukje wilgenhout.

„Ik kan het wel beter,” had hij eens gezegd, „maar dit mes deugt eigenlijk niet. Ik had er een dat nog van mijn vader was, maar dat ben ik kwijt geraakt.”

Jammer dat Jetje van den Meester zo slecht een geheim kon bewaren. Ze zei: „Je mag het niet verder vertellen hoor, maar ik weet dat er bij de dingen die vader voor de Kerstuitdeling gekregen heeft ook een prachtig knipmes is, met drie messen. Misschien dat jij dat wel krijgt.” En 's avonds fluisterde Jetje wat met vader.

Willem Lens zeg, die had vrienden, wel tién. Of hij dan zo aardig was? Nee, eigenlijk niet. Hij had, zeiden de andere jongens, een heleboel verbeelding. Maar als Willem in de buurt was, zeiden ze dat niet. Want Willems vader was de rijkste veeboer uit de omtrek. Wel zestig koeien stónden daar op stal. En als boer Lens met een mooie gouden horlogeketting aan naar den burgemeester ging (want hij was lid van de gemeenteraad), ging niemand hem voorbij zonder eerbiedig te groeten. Dus vonden de jongens het een hele eer om Willems vriendje te zijn.

Die vader Lens was wel aardig, hij hielp graag arme mensen en verstandig was hij ook!

Willem had op zijn verjaardag een prachtig knipmes gekregen. Maar hij, was drif-

tig en toen hij eens ruzie kreeg met een andere jongen, gooide hij naar hem met dat mes. Gelukkig niet raak, maar vader had het gezien en nam het mes weer terug.

Hoe wist Willem dat vader het aan den meester had gegeven voor de uitdeling? En wie had hem verteld dat meester het had opgeborgen in zijn lessenaar?

De enige die zag dat Willem het daar weg haalde, was de Bedelaarsjongen. Het gebeurde tussen de middag en er was niemand anders in de klas.

„Je houdt je mond hoor, anders zal ik je krijgen. Het is mijn mes.”

De dag vóór de uitdeling riep de meester de Bedelaarsjongen apart. Hij praatte heel ernstig met hem, maar strak en stijf

hield de jongen vol: „Ik heb het niet gedaan.” En er was geen woord meer uit hem te krijgen.

Met een heel wit gezicht zat hij bij de Kerstuitdeling. De anderen merkten hoe de meester hem voorblijging en begrepen er niets van. En weer moest hij nablijven. Maar het hielp niet.

Na Kerstmis was er ijs en Willem Lens, de waaghals, stond er het eerste op. Het kraakte nog aan de kanten en hier en daar was een gele, vochtige plek. Maar Willem was niet bang hoor, helemaal niet. Totdat hij tot zijn hals in de diepte verdween.

Hij schreeuwde en gilde om hulp, maar de jongens die zich altijd zijn vriendjes noemden, waagden het niet om hem te helpen. Maar aan de andere kant van het water

klauterde, vlug als een kat een magere jongen omlaag, greep een grote tak die op het ijs lag, rende daar mee naar de spartelende Willem en in een ogenblik trok hij hem al mee naar de veilige wal. Ze begrepen niet hoe dat zo gauw was gegaan.

„Lopen jong,” was alles wat de Bedelaarsjongen zei, „anders word je ziek met die natte kleren.”

Toch werd Willem ziek. Geen koorts, maar een hele vreemde ziekte. Hij werd zo stil, zo stil . . .

Tot meester op een avond het knipmes weer terug kreeg. En ze zagen Willem en den meester het dorp uitgaan in de richting van het bos, waar de woonwagen stond.

De volgende dag was er toen nog eens een Kerstuitdeling. Maar stilletjes. Een dikke worst en een groot stuk spek die gingen van boer Lens naar de woonwagen. En de post bracht voor Willem een briefje dat de meester in de bus had gedaan. Daar zat een heel klein kaartje in met een paar woordjes maar :

Wat gij de minste der Mijnen doet, dat hebt ge aan Mij gedaan.

No. 2

J. N. VOORHOEVE - DEN HAAG